
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 156, november, december 2018

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 5

De Zeven Gemeenten in Asia

“Johannes aan de zeven gemeenten in Asia” (Openb. 1:4; vgl. Openb. 2-3).

“Schrijf aan de engel van de gemeente ...” (Openb. 2:1,8,12,18; 3:1,7,14).

Laten we in deze studie eerst naar de zeven brieven in Openbaring 2 en 3 kijken in algemene zin en in de volgende studies naar elke brief afzonderlijk. We beginnen in Openbaring 1:19, waar er lezen we:

“Schrijf dan hetgeen jij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen na dezen geschieden zal.”

Dit vers is van groot belang om het boek Openbaring te begrijpen, want er is een verwijzing naar het *verleden*, het *heden* en de *toekomst*. Het is de driedeling van het boek en het ene deel mag niet worden geplaatst binnen het andere. “*Hetgeen is*” vormt de kerkgeschiedenis in Openbaring 2-3 en “*hetgeen na dezen geschieden zal*”, vormt de inleiding en de profetische crisis van zeven jaar voor Israël en de volken (Openb. 4-19). Deze zeven jaar zien we ook in de zevende jaarweek van Daniël (Dan. 9:24-27). “*Hetgeen is*” is, moet eerst afgesloten zijn voordat “*hetgeen na dezen geschieden zal*” van start kan gaan. Het oordeel begint bij het huis van God (1 Petr. 4:17). God verzamelt eerst de gemeente voordat hij de “*vervallen hut*” van David zal herstellen (Hand. 15:14-18). Hieruit zien we ook dat de gemeente niet door de Grote Verdrukking of door een deel daarvan zal gaan. Het boek Openbaring heeft een verwijzing naar het heden, naar de zeven gemeenten ten tijde van Johannes. In deze periode van de gemeente bevinden we ons nog steeds (Hand. 15:14), waarvan een gedeelte nog onvervuld is en daarom profetisch.

“*Hetgeen na deze geschieden zal*” heeft te maken met de dingen (Gr. *meta tauta*) vanaf Openbaring 4:1. Openbaring 2 en 3 hebben te maken met “*hetgeen is*”, de dingen die nu zijn, namelijk de zeven gemeenten die bestonden in de tijd van Johannes. Elke gemeente werd geacht te leren van de gemeente aan wie de brief werd geschreven. Dit leiden we af van de steeds terugkerende zin “*Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt*”. Het gaat hier over gemeenten in het meervoud! Daarom houden deze brieven ook een les in voor ons, want “*al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is*” (2 Tim. 3:16 SV).

Openbaring 2-3 is profetisch in de zin dat het spreekt van heel de geschiedenis van de gemeente van Jezus Christus op aarde in deze bedeling. Zoals Daniël de grote historicus is van “*de tijd van de heidenen*” (Luc. 21:24), is Johannes tevens de grote geschiedschrijver van de gemeente van Jezus Christus. Daarmee komen we geschiedkundig tot de volgende indeling van de zeven brieven in de kerkgeschiedenis:

1. De gemeente in Efeze

De post-apostolische periode (Openb. 2:1-7).

De gemeente van de eerste eeuw die prijzenswaardig was, maar haar eerste liefde had verloren – de kerk zonder liefde.

2. De gemeente in Smyrna

De periode van vervolging (Openb. 2:8-11).

De gemeente van de eerst tot de vierde eeuw, die leden onder de vervolging van de Romeinse keizers – de vervolgte kerk.

3. De gemeente in Pergamum

De periode van corruptie (Openb. 2:12-17).

De gemeente van de vierde en vijfde eeuw, waarin het christelijk geloof de staatsgodsdienst werd onder Constantijn de Grote – de wereldse kerk

4. De gemeente in Thyatira

De Roomse periode (Openb. 2:18-29).

De gemeente van de zesde tot de vijftiende eeuw, waarin de rooms-katholieke kerk domineerde tot de Reformatie – de Roomse kerk. In het oosten heerste de Orthodoxe kerk.

5. De gemeente in Sardis

De post-apostolische periode (Openb. 3:1-6).

De zestiende en zeventiende eeuw omvatte de post-reformatie periode. Het licht van de reformatie doofde uit – de slapende kerk.

6. De gemeente in Filadelfia

Het trouwe overblijfsel (Openb. 2:7-13).

De achttiende en negentiende eeuw omvatten de periode van grote opwekkingen en zendingsbewegingen – de trouwe kerk.

7. De gemeente in Laodicea

De onverschillige en afvallige gemeente (Openb. 2:14-22).

De lauwe en afvallige gemeente van de laatste dagen door liberalisme en oecumene – de zelfingenomen kerk.

John Darby merkte in zijn *Synopsis* scherp op:

“Ik kan er daarom geen ogenblik aan twifelen, dat de zeven gemeenten (hoewel kennelijk algemeen van toepassing op ieder die een oor heeft en geen beroep op het algemene geweten van de gemeente) de geschiedenis van de Christenheid voorstellen. De gemeente als zijnde onder de verantwoordelijkheid van de mens, terwijl daarna, aan het eind ervan, het feit van het oordeel over de wereld komt (daar de gemeenten voorstellen: “hetgeen is”). En het karakter van de gebeurtenissen, beginnend met het verlaten van de eerste liefde door de gemeente en eindigend met het vasthouden totdat Hij komt en het uitgespuwd worden uit de mond van Christus. De keuze van het aantal zeven, dat geen gelijktijdige volkomenheid kan betekenen omdat de toestanden verschillend zijn, de verwijzing naar de komst van Christus; de verwijzing naar de grote verdrukking (die over de hele aarde zal komen) in de brief aan Filadelfia; het duidelijke doel de gemeente te waarschuwen totdat Christus zou komen, waarna de wereld het toneel voor het oordeel zou zijn. Al deze dingen laten geen twijfel bestaan aan de conclusie dat de zeven gemeenten opeenvolgende fasen zijn van de geschiedenis van de belijdende gemeente, hoewel niet precies op elkaar volgend (daar de vierde voortduurt tot het einde, waar na nieuwe fasen beginnen die gelijktijdig met de vorige eveneens voortduren tot het einde).”

Zeven brieven met een zevenvoudige opbouw

Elke brief heeft een zevenvoudige opbouw:

1. De zin: “*En schrijf aan de engel van de gemeente te ...*”
2. De naam of titel van Christus: “*Dit zegt ...*”
3. De lof van Christus: “*Ik weet ...*”
4. De klacht van Christus: “*Ik heb tegen u ...*”
5. Het gebod van Christus.
6. De zin: “*Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.*”
7. De belofte aan wie overwint: “*Wie overwint ...*”

De volgorde is niet altijd dezelfde en soms wordt de lof of de klacht achterwege gelaten.

Wie overwint ...

In elke brief is er een belofte voor de overwinnaars. Die belofte is voorwaardelijk: “*Wie overwint ...*”

In Romeinen 8:35-37 lezen we: “*Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard? Gelijk geschreven staat: Om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij zijn gerekend als slachtschapen. Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.*”

In Christus zijn wij meer dan overwinnaars; dit is onvoorwaardelijk. In de zeven brieven gaat het echter om in Christus te blijven. Jezus zegt: “... *Wie in Mij blijft, gelijk ik in hem ...*” (Joh. 15:5). Hij blijft altijd in ons en wij zijn altijd in Hem. We kunnen echter in de illusie leven dat we niet in Hem zijn, zoals Paulus dat ervaarde in Romeinen 7. Dan dragen we geen vrucht voor Christus, voor zijn koninkrijk.

Hoe blijven we in Hem? Om die vraag te beantwoorden moeten we kijken naar het grote Bijbelwoord “behoud”, “behoudenis”, “zaligheid” of “heil”.

De Bijbel spreekt over “behoud” in drie tijden: *de verleden tijd, de tegenwoordige tijd en de toekomstige tijd*. Christenen zijn behouden, Christenen zijn onderweg om behouden te worden en Christenen kunnen behouden worden in de toekomst.

De *verleden tijd* vinden we in:

“*Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme*” (Ef. 2:8,9).

De *tegenwoordige tijd* vinden we in Romeinen 5:10:

“*Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood van zijn Zoon, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft.*”

De *toekomstige tijd* vinden we in Hebrëen 2:14:

“*Zijn zij [engelen] niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven?*” (Hebr.1:14)?

Deze drie verzen laten deze drie aspecten van ons behoud zien. In Efeziërs 2:8,9 is behoud een in het verleden voltooide handeling. In Romeinen 5:10 is behoud een huidig proces en in Hebr.1:14 is behoudenis een toekomstig te beërven bezit. Aangezien het Woord van God behoud in dit kader plaatst, is het van groot belang om steeds na te gaan welk van deze drie aspecten van toepassing is.

In Efeziërs 2:8 is de uitdrukking “*gij zijt behouden*” een vertaling van de Griekse voltooide tijd die verwijst naar een *voltooide* handeling in het verleden, waarvan de resultaten momenteel en in de toekomst van toepassing blijven. De voltooide tijd legt de nadruk op *blijvende resultaten* van een werk dat in het verleden werd voltooid. Behoud in dit vers is door genade door het geloof verkregen in het verleden is het huidig bezit van iedere gelovige. Dit huidige bezit garandeert ons een blijvend en eeuwig behoud. De eeuwige zekerheid van de gelovige kan niet sterker verwoord worden dan in het Griekse perfectum. We zijn voor eeuwig behouden en dat blijven we op basis van het werk van Christus dat wij niet in stand kunnen houden noch ongedaan kunnen maken.

Romeinen 5:10 laat behoud van een heel andere kant zien dan in Efeziërs 2:8,9. Hier verwijst de tekst niet naar een in het verleden voltooid feit, maar naar een huidig proces dat zijn voltooiing nog wacht. Kijken we naar Hebrëëën 1:14, dan verwijst de tekst naar wat in de toekomst gaat gebeuren. Niets verwijst naar het verleden of het heden; het verkrijgen van behoud wordt geheel in de toekomst geplaatst. De belofte aan de overwinnaars in Openbaring 2-3 is een toekomstig behoud, met meeregeren met Christus in het Messiaanse tijdperk. In de Bijbel zien we dat een erfenis altijd een familieaangelegenheid is. In het Oude Testament waren "zonen" de eersten om een erfenis te ontvangen, daarna de dochters. Als er in de directe familie geen zonen en dochters waren, kwam de erfenis toe aan de meest naaste bloedverwant, zoals vastgelegd in het erfrecht (Num. 27:8-11). In het Nieuwe Testament zijn echter bloedverwanten niet aan de orde, want er zullen vele "zonen" zijn om de erfenis te ontvangen. Een persoon moet dus allereerst een "kind" van de erflater zijn, voordat hij voor de erfenis in aanmerking komt: "*Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen ...*" Daarom moet men allereerst in de positie van een zoon geplaatst zijn, voordat men voor de erfenis in aanmerking kan komen (Rom. 8:17-23; Gal. 4:1-7).

Ons behoud in het verleden brengt ons van Adam in Christus en ontvangen wij eeuwig leven. Dan dienen wij te wandelen volgens Romeinen 5:17:

"Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus."

De context van Romeinen 5:17 is dezelfde als Romeinen 5:10 waar het over ons huidig behoud gaat. Voor onze bekering is *de dood* als koning gaan heersen. Na onze bekering leven wij door Jezus Christus en is *de genade* als koning gaan heersen. Er is daarom een innerlijk koningschap met betrekking tot ons huidig behoud dat de basis vormt voor de uitwendige manifestatie van het koningschap voor de overwinnaars als toekomstig behoud.

Ons huidig behoud

Behoud is dus veel meer dan ons eeuwig behoud. Behoud omvat het hele panorama van ons leven in Christus, van eeuwige redding, wandel in de Geest en het bereiken van het einddoel van het geloof, dat is het behoud van de ziel (1 Petrus 1:9). Over dit laatste later meer. Er is verschil tussen verlossing en behoud. Een schip op zee wordt *verlost* UIT de storm en wordt *behouden* IN de haven gebracht. Behoud is een staat van bewaring, van verduurzaming. Het behoud in christelijke zin bestaat uit drie fasen waarin het leven in Christus tot haar volle doel moet komen. Het begint bij de verlossing van onze geest (Ef. 2:8,9). Onze geestelijke wedloop dient tot het behoud van onze ziel te leiden en de verlossing van ons lichaam wordt een feit bij de opname (Rom. 8:23b; 1 Thess. 4:16,17).

"daar gij het einddoel van het geloof bereikt, dat is de zaligheid [behoud] van de zielen" (1 Petr. 1:9).

Het einddoel van ons geloof is het behoud van onze ziel. Wie dit behoud bereikt, is een overwinnaar. Het is een voorwaardelijk behoud in tegenstelling tot ons eeuwig behoud dat een behoud van de geest is.

Het behoud van de geest betekent dat Gods Geest zich verbindt met mijn geest en wij een twee-eenheid vormen, waarbij Christus zijn leven leeft door ons vlees (Gal. 2:20b), dat onze ziel en ons lichaam omvat. Voordat wij verlost waren, was onze geest verbonden met de geest van de boze, waardoor wij slaven van de zonde waren. Het is daarom van belang om te zien dat God Geest is, maar wij ook een geest hebben. Jezus sprak over zijn eigen geest (Lukas 23:46), maar ook Paulus sprak voortdurend over "*mijn geest*" (Rom. 1:9; 1 Cor. 5:4; 14:14,15; 16:18; 2 Cor. 2:12).

In de verbinding van onze geest met Gods Geest is er de opdracht om voortdurend vervuld te zijn met de Heilige Geest:

"En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Geest"
(Ef. 5:17).

Deze vervulling is niet een uitwendige vervulling, maar een innerlijk getuigenis die voortvloeit uit onze levende relatie in Christus. Het betekent bovenal dat we onze twee-eenheid in Christus moeten begrijpen en vanuit dat bewustzijn leven.

Twee-eenheid

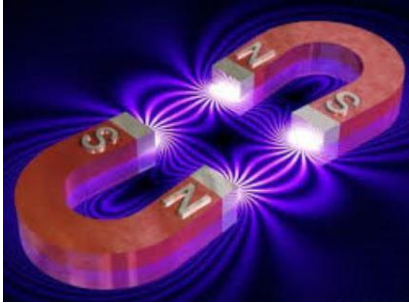
Wij vormen een twee-eenheid met Christus, zoals Jezus dat omschreef in Johannes 10:30: "*Ik en de Vader zijn één*". Hij en de Vader waren te onderscheiden, maar toch waren ze één. De Vader had Jezus gezonden, maar wie Mij heeft gezien, zei Jezus, heeft mijn Vader gezien. Voor de christen is de situatie niet anders, want in het Hogepriesterlijke gebed bad Jezus:

"En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelooft dat Gij Mij gezonden hebt" (Joh. 17:20,21).

Dit gebed is door Jezus' dood en opstanding verhoord en daarom geldt ook: "*Christus en ik zijn één*." Daarom kon de apostel Johannes schrijven:

"... want gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld" (1 Joh. 5:17).

Christus en ik zijn één en toch te onderscheiden. Veel christenen zijn bekend met de uitdrukking "*Christus in ons*" en leggen dit uit dat Christus in ons woont als een aparte entiteit om ons te helpen en ons leven en kracht te geven. In Galaten 2:20 betekent "*Christus in ons*" veel meer dan Christus die in mij woont, maar dat Christus IN PLAATS VAN mij leeft, terwijl ik toch ten volle in beeld ben. "*Christus in mij*" en "*Christus door mij*" kunnen deze waarheid niet op volledige wijze omschrijven. De beste uitdrukking is daarbij "*Christus ALS mij*", zoals we ook zien in de uitdrukking "De Vader als Christus", namelijk in de zin dat Christus de afdruk is van Gods wezen (Hebr. 1:3).

We kunnen onze twee-eenheid vergelijken met *twee magneten* die aan elkaar zijn geklit en hetzelfde magnetische veld hebben. De Bijbel zegt het als volgt:

“Maar die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem” (1 Cor. 6:17).

Het woord "gehecht" is een vertaling van het Griekse woord "colla" dat "lijm" betekent. Christus en ik zijn, als Zijn Geest en mijn geest, als twee gelijmde blaadjes papier één. Toch staan we beiden als één op de voorgrond, waarbij Hij ons leven is en Hij ons ALLES "is geworden" (1 Cor. 1:30). Opmerkingen zoals "Gods grootste probleem ben ik zelf", "Mijn ego staat me nog steeds in de weg" en "Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken", verliezen hun betekenis wanneer we onszelf één met Hem weten in onze geest. De grote stap in het ervaren van Galaten 2:20 is daarom dat we ons organisch NOOIT gescheiden zien van Christus. Hij en ik zijn één en dat is een feit dat we voor waar moeten houden, ons voortdurend beseffen.. Dit is wat Jezus noemt "in Mij blijven" en dit is de sleutel tot ons huidig behoud. Ik ben daarom niet ik, maar Christus in de natuurlijke woning van mijn ziel en lichaam.

Intercessie

Wanneer we leren in de Geest te wandelen en voortdurend ons geworteld te weten dat Christus nu zijn leven als ons leeft, mondt dit uit in het afleggen van ons leven ter wille van anderen. Dit is niet sterven aan onszelf, want we kunnen niet sterven aan onszelf. Wij zijn met Christus al gestorven, maar we kunnen wel ons natuurlijke leven opzij zetten voor Christus. Paulus zei hierover:

“Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen” (Hand. 20:24).

Onze Heer wees op hetzelfde toen Hij zei:

“Wie zijn leven [ziel] vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven [ziel] verliest om Mijnen wil, zal het vinden” (Matt. 10:39).

Nu komt het behoud van de ziel in beeld, want de overwinnaars zullen in het millennium, het duizendjarig vreedrijk, verantwoordelijkheid dragen in de vorm van heerlijkheid, in overeenstemming met het delen in het lijden van Christus in dit leven.

Een overwinnaar overwint niet zozeer in toenemende mate de wereld, de zonde en het vlees, maar leeft vanuit de realiteit dat deze 'vijanden' al ZIJN overwonnen:

*“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie **de wereld** mij gekruisigd is en ik van de wereld”* (Gal. 6:14; vgl. Joh. 16:33; 1 Joh. 4:4; 5:4).

*“Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die van **de zonde** gestorven zijn, daarin nog leven?”* (Rom. 6:2).

*“Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben **het vlees** met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd” (Gal. 5:24)*

Galaten 5:24 komt in beeld wanneer een gelovige verzocht wordt door een bron buiten zichzelf, zoals in Romeinen 8:13:

“Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult gij leven.”

Wanneer een verzoeking komt om een werk van het vlees voort te brengen door onze denkbeeldige onafhankelijke ego, kruisigen we dit zelfleven. Met dit zelfleven bedoelen we dan het leven dat we leven alsof we de strijd strijden door onze schijnbaar onafhankelijke ego die onze twee-eenheid met Christus negeert. Het vlees kruisigen is daarom ons woord van geloof dat alles wat tot het zichtbare en tijdelijke behoort, uiterst zwak is en niet onze identiteit bepaalt, laat staan dat we in het vlees meer op Jezus kunnen lijken. Vlees is vlees en neutraal in het leven van de gelovige. Ons woord van geloof is daarom dat we gestorven zijn voor de wereld en de wereld stierf voor ons (Gal. 5:16). Voor onze bekering WAREN wij vlees (Gen. 6:3), omdat onze geest nog niet was verlost. We waren vlees naar geest, ziel en lichaam.

Na onze wedergeboorte HEBBEN wij vlees als ziel en lichaam. Zodra ons “HEEFT vlees” zich wil verenigen met de zondige geest van de boze die aan de poort ligt, om zich als “IS vlees” te manifesteren, zegt ons woord van geloof: *“Ik ben gestorven om een onafhankelijk wezen te zijn en kruisig daarom in geloof de huidige werking van het vlees omdat de wereld voor mij is gekruisigd en ik voor de wereld.”*

Het grote kenmerk om het behoud van de ziel te bereiken, is wat we **intercessie** kunnen noemen. Intercessie betekent ‘tussenbeide komen’, ons leven in een priesterlijke bediening afleggen voor de ander:

“Thans verblijd ik mij over hetgeen ik om uwentwil lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam, dat is de gemeente” (Col. 1:24)

“Te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:10-12).

Een ieder van ons, als gelovige, heeft deel aan intercessie:

“Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten” (Hebr. 7:25).

De bediening van Christus, als hogepriester naar de ordening van Melchizedek, is intercessie. Omdat wij een twee-eenheid met Hem vormen zijn ook wij medepriesters (1 Petr. 2:9). Wij zoeken intercessie dan ook niet op als we denken het niet hebben, maar wij leven vanuit het feit dat Christus op de bres staat als ons en wij geven ons aan anderen wanneer we een nood zien die de Heer op ons hart legt.

Zo vullen we in ons vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus. Dit is het kenmerk van de gelovige die op weg is naar het behoud van de ziel, een leven dat totaal uitgegoten is voor Christus.

“Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 2:7,11,17,29; 3:6,13,22).

De Heer weet dat niet iedereen in zijn gemeente een overwinnaar zal blijken te zijn. Daarom zullen er overwinnaars en niet-overwinnaars zijn. Paulus was vastbesloten een overwinnaar te zijn:

“Maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs van de roeping van God, die van boven is, in Christus Jezus” (Fil. 3:14).

Het doel waar naar hij joeg, was de prijs van de roeping van God, om een overwinnaar te zijn. Paulus had al eeuwig leven, een voltooid behoud, maar hij richtte zich volkomen op zijn huidig en toekomstig behoud. Alle beloften in Openbaring 2-3 zijn individueel. Ze zijn gericht aan iedere gelovige, maar niet iedere gelovige zal een overwinnaar blijken te zijn. Voor de overwinnaar geldt steeds “indien”:

“INDIEN wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen” (2 Tim. 2:12).

“Zijn huis zijn wij, INDIEN wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwikt vasthouden” (Hebr. 3:6).

“INDIEN iemand een oor heeft, hij hore” (Openb. 13:9).

Deze uitdrukking werd vaak door Jezus gebruikt: *“Wie oren heeft, die hore”* (Matt. 11:15; 13:9,43). Hij gebruikte het wanneer aan zijn woorden de volste aandacht moest worden geschonken, omdat ze van het hoogste belang waren. Zo ook aan het einde van elke brief in Openbaring 2-3. Elke brief verdient onze volste aandacht, maar in het bijzonder wat de boodschap is: *“Wie overwint ...”*

Wie het juiste geestelijke oor heeft, begrijpt wat de diepste strekking is van deze zeven brieven. *“Hij hore”* is een gebiedende wijs in de Griekse tekst en is gericht aan hen die het onderscheid hebben om de boodschap te begrijpen. Het is de Geest die tot de gemeenten spreekt en de boodschap is nog even relevant als toen Johannes het schreef voor zijn tijd.

Het woord komt het eerst: *“Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus”* (Rom. 10:17). Het woord moet een woord zijn dat gehoord wordt en in geloof worden aangenomen. Dan zijn de woorden leven. De schrijver van Hebr. 3:14 zegt:

“Want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde onverwikt vasthouden. Als er gezegd wordt:

‘Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet zoals bij de verbittering’, wie waren het dan, die, hoewel zij de stem gehoord hadden, God verbitterden? Waren dat niet allen, die onder Mozes uit Egypte waren uitgegaan? En van wie heeft Hij een afkeer gehad, veertig jaren lang? Was het niet van hen, die gezondigd hadden en wier lijken in de woestijn lagen? Aan wie anders zwoer Hij, dat zij tot zijn rust niet zouden ingaan, dan aan hen, die ongehoorzaam geweest waren? Zo zien wij, dat zij niet konden ingaan wegens hun ongelooft” (Hebr. 3:14-19).

Er is een horend oor en een ziend oog dat nodig is om te onderscheiden dat er een huidige rust nodig is om onze toekomstige Messiaanse rust in te gaan waar we met Hem zullen heersen over de volken. De zeven brieven zijn inhoudelijk gericht om vanuit onze rust te leven en de gevaren te onderkennen die we in onze geestelijke wedloop tegenkomen om het einddoel van ons geloof te bereiken.

In de volgende studies zullen op elk brief afzonderlijk ingaan om na te gaan hoe we als overwinnaars voor de rechterstoel van Christus kunnen staan.

Studievragen

1. Waar waren de zeven gemeenten geografische gelegen?
2. Verwoord van elke gemeente steeds in één zin wat kenmerkend is?
3. Wat is de profetische lijn van de zeven gemeenten?
4. Hoe is elke brief opgebouwd?
5. Waarom is “behoud” veel meer dan ons eeuwig behoud?
6. Leg de uitdrukking “Christus ALS mij” uit.
7. Waar verwijzen de beloften aan de overwinnaars naar?